

се вгледалъ по-добре въ лицето на слугата си, той пребледнѣлъ и извикалъ:

— Синко, ти ли ме спасявашъ? — И той падналъ предъ него на колѣне. — Прости ме!

Синътъ дигналъ баща си и го пригърналъ.

Царьтъ ги гледалъ очуденъ. Като разбралъ, че търговецътъ ималъ и другъ синъ, той заповѣдалъ да го доведатъ. Довели го. Щомъ позналъ братъ си, той се много изплашилъ.

— Покажи пръстена си! — извикалъ му царьтъ.

— Той протегналъ ржка. Пръстенътъ му билъ черенъ като вжгленъ.

Нѣмало вече какъ да крие, падналъ голѣмиятъ братъ на колѣне и всичко разказалъ.

Царьтъ заповѣдалъ да накажатъ недостойния и лошъ синъ, но малкиятъ братъ измолилъ и за него прошка.

— Ехъ, радвай се, че имашъ такъвъ добъръ братъ, — извикалъ царьтъ на голѣмия братъ, — а то, иначе живъ нѣмаше да излѣзешъ оттука.

Царьтъ опростилъ и търговеца и всички радостни се върнали дома си и отъ тогава заживѣли мирно и щастливо.

Емилъ Кораловъ

ПРОЛѢТНА ПѢСЕНЬ

Я подайте си ржце,
Та да тропнеме хорце!

Вънъ е пролѣтъ — слънце грѣй
И ни гледа, и се смѣй.

Всѣки клонъ се кичи съ цвѣтъ
И цвѣтенцата цѣфтятъ.

По полята зеленѣй,
Агънце безгрижно блѣй.

В. Павурджиевъ

